

HALKIN KURTULUŞU

Ücretsiz ekimiz

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Ekim 1917

AEP 37. yaşında

Büyük Ekim Devrimi dünya proletaryasının ve ezilen halkların kurtuluş yolunu aydınlatıyor

Bundan 61 yıl önce 7 Kasım 1917'de Lenin'in ve Bolşevik Partisinin önderliğinde ayaklanan Rusya proletaryası burjuvaziyi devirdi ve tarihte ilk kez proletarya diktatörlüğünü kurdu.
61 yıl önce zafere ulaşan bu büyük devrim burjuva devrimler çağını geride bırakarak yeni bir çağı, proleter devrimler çağını açtı. Emperyalist zinciri Rusya'da parçalayan Büyük Ekim Devrimi, emperyalist sistemin bütün temellerini derinden sarstı.
Ekim devriminin zaferi insanlık tarihinde temelden bir değişiklik yarattı. Dünya'da ilk kez sömürüsüz bir toplum kurmayı, bütün sömürücü sınıfları ortadan kaldırmayı hedeflediği için Ekim Devrimi dünya ölçüsünde öneme sahiptir ve insanlık tarihinde köklü bir değişikliği yaratmıştır.
61 yıl önce gerçekleşen Büyük Ekim Devrimi aynı zamanda bütün ezilen halklara uluslara ve dünya proletaryasına kurtuluşun yolunu gösterdi. Onların mücadelesi Ekim devriminin yarattığı devrimci fırtınanın etkisiyle büyük ölçüde gelişti. Ekim Devriminin zaferi bütün ezilenlere mücadeleye atılmak için cesaret verdi. Ezilenlerin dünyası Bolşevik Partisinin önderliğinde Rusya proletaryasının açtığı yoldan ilerledi. O şanlı yolu azim ve kararlılıkla ilerleyen bütün devrimci güçler zafere ulaştılar.
1917 Devrimi kapitalizmin yıkılmazlığı efsanesine de kesin bir darbe indirdi. O büyük devrim Marksizm-Leninizmin bilimsel ve hayata uygun bir teori olduğunu bizzat kendi zaferiyle doğruladı; çünkü Ekim devrimine yön veren teori ve siyasetin kaynağı Marksizm-Leninizmdi. Böylece Rusya'daki devrim oportünizme, revizyonizme ve reformizme karşı Marksizm-Leninizmin de zaferini ilan etti.
Bugün kuruluşunun 37. yılını kutlayan Arnavutluk Emek Partisi ve Arnavutluk halkı Ekim Devriminin ışıklı yolunu izlediği içindir ki, emperyalistleri ve yerli gericileri altederek, dünya proletaryasının parıldayan güneşi, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetini yaratmıştır.
AEP ve bütün Marksist-Leninist partiler Marksizm-Leninizmin şanlı bayrağını daha da yükseklere çekmektedirler.
Ekim Devriminin tarihi dersleri bugün de bütün dünya proletaryasının, halkların yolunu aydınlatmaktadır. Kurtuluşa, sömürüsüz bir dünyaya giden yol Büyük Ekim Devriminin ışıklı yoludur.

Marksizm - Leninizmin ve Ekim Devriminin yolunda zaferlerle dolu şanlı bir tarih

ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ 37 YAŞINDA

Büyük Ekim Devrimi dünya proletaryasının ve ezilen halkların kurtuluş yolunu aydınlatıyor

"...Sovyet devletinin kuruluşunda ilk adımı atmak ve böylelikle dünya tarihinde yeni bir çağ, bütün kapitalist ülkelerde ezilen ve her yerde yeni hayata, burjuvaziyi yenmeye, proletarya diktatörlüğüne, insanlığın, sermayenin ve emperyalist savaşların boyunduruğundan kurtuluşuna doğru ilerleyen yeni sınıfın egemenliği çağını açmak şansı bizim olduğu için haklı bir gurur duyuyoruz."

LENİN

1-3 MART 1898

Minsk'teki RSDİP (Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi)'nin 1. Kongresi.

Mahalli sosyal demokrat örgütlerin bir kongresi olan Minsk Kongresi, bir partinin kurulduğunu ilan eden bir bildiri yayınlıyor. Mahalli komiteler, RSDİP komitesi adını alıyorlar. Ancak bu kongre bir ortak program ve tüzük getirmiyor. Mahalli komiteleri ortak bir taktikte birleştirmiyor.

1900:

Rusya'da kapitalizm, feodal emperyalist Rusya'yı aynı zamanda kapitalist-emperyalist bir nitelik kazandırarak gelişiyor. İşçi kitleleri nicelik olarak büyük bir artış gösterirken, köylülüğün yoksulluğu da büyüyor. 11 Aralık'ta bütün Rusya için Rus Marksistlerinin ilk siyasi organı ISKRA yayınlanıyor.

ИСКРА

ISKRA (KIVILCIM) GAZETESİNİN İLK SAYISI ...

1902

Köylü ayaklanmaları, yaygın öğrenci direnişleri, sosyal-demokrat hareketin gelişmesi.

Mart ayında "Ne Yapmalı" (Lenin) yayınlanıyor. Proletarya partisi konusundaki Marksist görüşler, Lenin tarafından geliştiriliyor. Marksist partinin ideolojik temelleri açıklanıyor. Ekonomizme ve kendiliğindenciliğin her türüne öldürücü darbeler indiriliyor.

17 TEMMUZ-10 AĞUSTOS 1903:

İkinci RSDİP Kongresi: Gerçek anlamda Marksist bir parti kuruluyor. Merkeziyetçilik ve enternasyonalizm ilkeleri Lenin tarafından formüle ediliyor ve Kongre çoğunluğunca kabul ediliyor.

Proletarya diktatörlüğü, köylü sorunu, milli mesele gibi konular tartışılıyor ve Marksist tezler, Lenin tarafından savunuluyor.

Partinin ihtilalci bir sınıf örgütü ya da şekilsiz bir örgüt olma niteliğini belirleyen birinci tüzük maddesi etrafındaki tartışma, kongrenin günümüze de ışık tutan en önemli sonuçlarından birini doğuruyor.

Kongre sonunda Leninist ISKRA'nın geliştirdiği ilkeler temelinde Bolşevik Partisi kuruluyor.

27 OCAK 1904:

Çarlık, devrimci hareketi bastırmak umuduyla Japonya ile savaşa giriyor. İşçi sınıfı ve emekçi halkın sömürülmesi daha da artıyor. Çarlığın zulmü yoğunlaşıyor.

9 OCAK 1905:

"Kanlı Pazar". Rusya'da birinci burjuva demokratik devrimin başlangıcı.

12-17 NİSAN 1905:

Üçüncü Kongre, Boşlevik Kongresi olarak toplanıyor. Menşevikler ayrı kongre yapıyor.

14-24 HAZİRAN 1905:

Potemkin Zırhlısında da ayaklanma. Karadeniz donanmasının en önemli savaş gemisinin askerleri hükümete karşı ayaklanıyor. Askerler arasında Bolşeviklerin etkisi güçleniyor.

TEMMUZ 1905:

Lenin'in "Demokratik Devrimde Sosyal-Demokrasinin İki Taktiği" adlı önemli eseri yayınlanıyor. Burjuva demokratik devrimde proletarya öncülüğü, devrimin aşamaları ve ittifaklar, silahlı ayaklanma, işçi-köylü diktatörlüğü, burjuva demokratik devrimden proleter sosyalist devrime geçiş, proletarya partisinin halk devrimindeki öncü rolü gibi konular tam bir açıklıkla ele alınıyor.

6 AĞUSTOS 1905:

Devrimci halk hareketi Çarlığı geriletiyor. Devlet Duması (Meclis) toplaması ile ilgili Çarlık bildirisi yayınlanıyor. Menşevikler bunu bir kurtuluş yolu olarak görürken, Bolşevikler silahlı ayaklanma, devrimci ordu ve geçici devrimci hükümet konularını esas alan bir propaganda ve ajitasyon faaliyetine girişiyorlar.

EYLÜL 1905:

Riga Sosyal-Demokrat Örgütler Konferansı Duma'yı boykot kararı alıyor. Bolşevikler, bütün devrim güçlerini harekete geçirmek, siyasi kitle gösterileri ve grevler düzenlemek, silahlı ayaklanmayı hazırlamak için boykot kampanyasından yararlanıyorlar.

Siyasi kitle grevleri yaygın bir mücadele biçimi olarak etkinlik kazanıyor.

6 EKİM 1905:

RSDİP Moskova Komitesinin aldığı kararla başlayan genel siyasi grev, bütün ülkeye yayılıyor. Greve katılanların sayısı iki milyonu geçiyor.

13 EKİM 1905:

St. Petersburg İşçi Vekilleri Sovyeti kuruluyor.

17 EKİM 1905:

Çar, söz, toplantı, örgütlenme özgürlüğü ve kişi dokunulmazlığını tanıdığını ilan eden bir bildiri yayınlayarak, devrimci halk hareketi karşısında geriliyor ve taviz veriyor. Bir "Rus Parlamentosu" kurulacağından söz ediyor. Bolşevikler, Çar'ın ülkeyi eskisi gibi yönetemediği tespitini yapıyorlar. Bu süre içinde Bolşevikler, köylülükle bağları güçlendiriyor. Lenin'in "Kır Yoksullarına" başlıklı broşürü yayınlanıyor. Askerler arasındaki çelişmeler etkinleşiyor ve hızlanıyor. Harkof, Kiev, Taşkent, Varşova'da asker gösterileri; Vladivostok, Sivastopol ve Kronştad'da denizci ayaklanmaları oluyor.

5 ARALIK 1905

Moskova bolşevikleri grev ve silahlı ayaklanma kararı alıyor.

7 ARALIK 1905:

Genel siyasi grevin ilk gününde 150 bin işçi işi bırakıyor. Sokak gösterileri ve ilk Silahlı çatışmalar başlıyor.

10 ARALIK 1905:

Hükümet kuvvetlerinin saldırısı. Genel siyasi grev, silahlı ayaklanmaya dönüşüyor. Ancak işçilerin bu mücadele biçiminde henüz deneysiz olmaları, silahlı ayaklanmanın diğer şehirlere yayılmaması, Menşeviklerin Petersburg'da ayaklanmaya karşı duruşları hükümetin toparlanmasına fırsat sağlıyor.

19 ARALIK 1905:

Moskova Bolşevik Komitesi, silahlı ayaklanmanın durdurulması kararı alıyor.

Devrim gerilemeye başlamakla birlikte henüz ezilemiyor. İşçiler ve devrimci köylüler savaşarak geri çekiliyor.

* * *

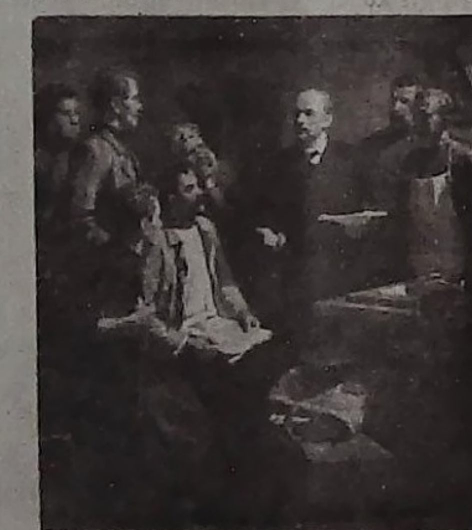
1905 yenilgisiyle birlikte mücadele 1907 Haziranına kadar, zaman zaman ileri atılımlar yaparak sürüyor. Aralık 1905 ile Haziran 1907 arasındaki önemli olayları şöyle özetleyebiliz.

İşçi sınıfı ve köylülüğün 1906 yılı başlarında da devam eden devrimci mücadelesi Bolşeviklere kitle mücadelesini yeniden yükseltmek için umut veriyor.

1906 yazında Çarlık hükümeti Dumayı dağıtıyor. Halka karşı şiddeti artırıyor.

Yeni bir devlet Dumasının toplantıya çağrılacağı ilan ediliyor.

Bolşeviklerin Birinci Dumayı boykotu devrimci proletaryaya büyük bir değer taşıyan siyasi tecrübe kazandırmıştı. Halkı Çarcı Meşrutiyete karşı uyarmış, aynı zamanda Dumanın doğuşunu da engellemişti. Boykot devrimin yükselen dalgasında yürütülmüş ve başarı sağlamıştı.

Oysa içinde bulunan koşullar boykot yerine seçimlere katılmayı gerektiriyordu. Ve Bolşevikler Dumayı devrimin çıkarları için bir bir platform olarak kullanmak üzere Dumaya temsilci soktular.

* * *

20 ŞUBAT 1907:

Toplanan İkinci Dumada en güçlü grubu Bolşevikler oluşturuyor.

1900'DEN EKİM 1917'YE

30 NİSAN - 19 MAYIS 1907:

RSDİP'nin 5. Kongresi Londra'da toplanıyor.

3 HAZİRAN 1907:

Çarlık, Dumadaki Bolşevik grubun "darbecilik" yaptığı iddiasıyla kendisi bir darbe yaparak Dumayı feshediyor. Sosyal - Demokrat grup üyeleri tutuklanıyor. İşçi örgütleri kapatılıyor. Bolşevikler, devrimci işçi ve köylüler asılıyor, kurşunlanıyor, sürülüyor.

ARALIK 1907:

Lenin yurt dışına çıkıyor:

Böylece 1910 yılına kadar sürecek olan gerici Stolipin dönemi başlıyor. Dumanın bütünüyle burjuvazinin ve toprak ağalarının egemenliğine girmesini sağlayacak yasa değişikliklerine ve polis baskılarına rağmen, 3. Dumaya 18 Sosyal-Demokrat temsilci seçiliyor.

Stolipin dönemi, devrimin sadık militanları ile "yol arkadaşları" arasındaki ayrımı ortaya koyuyor. Devrim dalgasının yükseldiği sırada burjuvazinin saflarından devrime katılanlar, şimdi eski saflarına dönüyorlar. Marksizmi eleştirmek moda haline geliyor. Lenin, bütün bunlara karşı ve Marksist partinin teorik temellerini savunmak üzere "Materyalizm ve Ampirio-Kritizm" adlı eserini yazıyor. (1909)

1910 yılında köylü eylemleri yeniden hız kazanıyor. 1911 yılındaki açlık dalgası, 30 milyon köylüyü etkiliyor ve Stolipin'in gerici toprak siyaseti açığa çıkıyor.

* * *

5-17 OCAK 1912:

RSDİP'in 6.Konferansı (Prag) Menşevik-Likidatörler partiden ihraç ediliyor ve parti Bolşevik Partisi olarak beliriyor. "Tek bir program, tek bir taktik ve tek bir sınıf örgütü" ile partinin yeniden inşası mümkün oluyor.

4 NİSAN 1912:

Devrimci çatışmaların yakın olduğu yolundaki Prag Konferansı tespiti doğrulanıyor. Lena Altın madenleri işçi hareketi silah zoruyla bastırılıyor. Beş yüzden fazla işçi ölüyor. Katliamı protesto grevlerine 300 binden fazla işçi katılıyor.

22 NİSAN 1912:

İlk günlük legal işçi gazetesi Pravda (Gerçek) yayınlanmaya başlıyor.

* * *

İşçi hareketleri özellikle 1913 ve 1914'ün ilk yarısında yükselerek devam ediyor.

* * *

4 TEMMUZ 1914:

St. Petersburg Komitesi olayı protesto için işçilere grev çağrısı yapıyor. Grevci işçi sayısı 200 bin civarında. Moskova işçileri greve katılıyor. Petersburg, Lodz, Bakü şehirlerinde yeniden barikatlar yükseliyor.

8 TEMMUZ 1914:

Çarlık hükümeti gelişen işçi hareketine saldırıyor. Pravda kapatılıyor ve Bolşevikler tutuklanmaya başlıyor.

1 AĞUSTOS 1914:

Birinci Dünya Savaşı patlıyor. Bolşevikler, emperyalist savaşı devrimci iç savaşa dönüştürme çağrısı yaparken II. Enternasyonal etrafında toplanmış birçok oportünist, menşevikler ve "Sosyalist Devrimciler" emperyalist savaşı destekliyor ve "Vatan Savunması" şiarını atıyorlar.

* * *

Emperyalist savaş, Rusya'nın gücünü iki yılda tüketiyor. Devrimci bir durum ortaya çıkıyor.

1916 yılı açlık ve yoksulluğun had derecede arttığı, işçi hareketinin daha büyük boyutlarda yeniden yükseldiği bir yıl oluyor. Lenin, "Kapitalizmin En Yüksek Aşaması: Emperyalizm" adlı büyük eserini yazıyor. Milyonlarca işçinin katıldığı 1500'den fazla grev oluyor. Askerler arasında huzursuzluk ve ayaklanmalar artıyor. Köylü mücadelesi yükseliyor. Ürünlere ve üretim araçlarına el konuyor. Yükselen devrimci halk hareketi ve savaştaki yenilgiler karşısında emperyalist Rus burjuvazisi, bir saray darbesi tezgahlamaya çalışıyor. Oysa halkın bu sorunları kökünden çözümlemek için kendine göre başka yöntemleri vardı.

* * *

(Eski Rus Takvimine göre)

9 OCAK 1917:

Petersburg, Moskova, Bakü, Nijni-Novgorod'da yürüyüşler ve grev. Petersburg'taki gösteriye askerler de katılıyor.

25 ŞUBAT 1917:

Bütün Petersburg işçileri devrimci harekete katılıyor. Değişik semtlerdeki siyasi grevler birleşiyor ve şehrin bütününü kaplayan bir genel-siyasi grev halini alıyor. "Kahrolsun Çar", "Kahrolsun Savaş", "Ekmek İstiyoruz" sloganları ve kızıl bayraklar şehri kaplıyor.

26 ŞUBAT 1917:

Genel siyasi grev bir ayaklanmaya dönüşüyor. İşçiler, asker, jandarma ve polisin silahlarına el koyuyor ve silahlanıyor. Pavlovsky alayının İhtiyat Kıtasının Dördüncü Bölüğü işçilerle birleşiyor ve polise ateş açıyor.

27 ŞUBAT 1917:

Petersburg'daki birlikler işçilere ateş açmayı reddediyor ve ayaklanan halkın yanında yer alıyor. Akşama doğru ayaklanmaya katılan askerlerin sayısı 60 bini geçiyor.

1917 burjuva-demokratik Şubat Devrimi zafere ulaşıyor. Çarlık yıkılmıştır. Bolşeviklerin önderliğinde İşçi ve Asker Delegeleri Sovyetleri ortaya çıkıyor.

* * *

Ancak "Sosyalist Devrimciler" ve Menşevikler savaşı sona erdirmeye yanaşmıyor. Liberallerle yaptıkları gizli bir anlaşmayla Devlet Duması Geçici Komitesini kuruyorlar. Komitenin başına bir toprak ağası ve monarşist olan Rodziyanko getiriliyor. Böylece Menşevikler ve "Sosyalist Devrimciler" yeni bir Rus hükümeti kurmaya girişiyorlar. Çar'ın başkan adaylarından Prens Lvov'un başkanlığında "burjuvazinin ve burjuvalaşmış toprak ağalarının" temsilcilerinden meydana gelen bir devlet iktidarı kurulmuş oluyor.

* * *

2 MART 1917:

Çar İkinci Nikola hükümdarlıktan iniyor.

5 MART 1917:

Pravda yeniden yayınlanmaya başlıyor. Lenin, "Uzaktan Mektuplar"la partinin yeni taktik ve stratejisinin, sloganlarının tespitine yol gösteriyor.

3 NİSAN 1917:

Lenin sürgünden dönüyor.

4 NİSAN 1917:

Lenin, İşçi ve Asker Vekilleri Sovyetlerinin bütün delegelerine "Proletaryanın Devrimdeki Görevleri (Tezleri)" adlı adlı raporunu sunuyor.

18 NİSAN 1917:(1 MAYIS):

İşçi ve askerlerin gösterileri. Geçici hükümetin savaşa devam kararı.

20 NİSAN 1917:

Savaşa devam kararının duyulmasıyla Petrograd Gazinosundaki askerler, "Bütün İktidar Sovyetlere", "Kahrolsun Savaş" sloganları ile gösteri yapıyor.

21 NİSAN 1917:

Bolşevik Partisinin çağrısına cevap veren 100 bin işçi, grev ve gösterilerle barış istiyorlar.

24-29 NİSAN 1917:

Bolşevik Partisinin 7. Konferansı.

3-4 TEMMUZ 1917:

Petrograd'da işçi, asker, denizci gösterileri: "Bütün İktidar Sovyetlere".

5 TEMMUZ 1917:

Geçici hükümetin Bolşevik Partisine saldırıları yoğunlaşıyor. Pravda'nın bürosu yağmalanıyor.

26 TEMMUZ-3 AĞUSTOS 1917:

RSDİP(B)'nin 6. Kongresi. Bolşevik Partisi silahlı ayaklanma için hazırlık yolunu seçiyor.

25-30 AĞUSTOS 1917:

General Kornilov'un karşı-devrimci saldırısı. Bolşevik Partisi MK'nın çağrısıyla işçi ve askerler hızla silahlandırılıyor ve direnişe hazırlanıyor. Petersburg çevresinde siperler kazılıyor, demiryolları sökülüyor.. Kornilov'un "vahşi tümeni" içinde Bolşevik ajitatörler, askerleri kazarma çalışması yürütüyor ve başarılı oluyorlar. Kornilov'un saldırısı bastırılıyor.

EYLÜL-EKİM 1917:

Savaş, açlık artık dayanılmaz hale geliyor. İşçiler, köylüler ve Rus olmayan bölgelerdeki halkın "barış, özgürlük, toprak ve ekmek" için mücadelesi ülkenin dört bir tarafında kabarıyor.

7 KASIM 1917 (24 EKİM)

Sabah, devrimin topları gürlemeye başlamıştır. Artık yalnızca Rusya proletaryası ve halkı için değil, bütün dünya halkları ve proletaryası için yeni bir çağın, yeni bir dünyanın kapısı açılıyor. Ekim Devriminin gürleyen topları, bütün dünyaya bu yeni çağın müjdesini veriyor.

Ekim Devriminin muzaffer kurmayı:

Yeni tipte bir parti BOLŞEVİK PARTİSİ

Genellikle barışçı mücadele biçimlerinin geçerli tek yol olarak kabul edildiği, II. Enternasyonal Partilerinin işçi sınıfına egemen olduğu dönemler, emperyalist sistemin bunalımının derinleşmesi ve çelişmelerinin keskinleştiği 19. yüzyılın sonları ve özellikle 20. yüzyılın ilk on yılları içinde aşılmış ve işçi sınıfının bu eski tipte barışçı, hantal, legal "partiler" aracılığıyla ihtilalci mücadelesini zafere ulaştırmasının imkansızlığı açıkça görülmüştür.

Leninist tipte yeni ihtilalci parti, bir devrim için güçleri toparlamayı, eğitmeyi ve seferber etmeyi başaracak bir öncü müfreze, dolayısıyla bu ihtiyaçtan doğmuş ve dünyanın ilk muzaffer proletarya ihtilalini, Büyük Ekim Devrimi'ni başarıyla yöneterek çağımızda bütün ülkelerin proleterlerinin en yüksek örgütlenme biçimi konusunda eksiksiz bir örnek teşkil edegelmiştir.

Emperyalizmi, proleter devriminin arifesi olarak tesbit eden Lenin, bu çağda, genel olarak devrimin artık gündemde olduğu gerçeğini açıklayarak, objektif koşulları güçlü bir subjektif etkenle tamamlayarak ve devrimci durumu devrimle sonuçlandırmayı başaracak yeni tipte bir komünist partisinin ideolojik, taktik ve teorik temellerini kurdu.

Böyle bir parti Stalin'in açıkladığı gibi; birincisi, işçi sınıfının öncü müfrezesidir; sınıfın en iyi unsurlarını, onların tecrübesini ve devrimci ruhunu, proletarya davası uğruna sonsuz fedakarlığı özümlemiştir. Devrimci teori ile hareketin yasalarının bilgisiyle donanmıştır. Aynı zamanda bu parti, sınıfın yalnızca öncüsü değil, sınıfın bir müfrezesi ve onun kopmaz parçasıdır. İkincisi, parti, işçi sınıfının örgütlü müfrezesidir; yani devrimin sayısız görevlerini başarıyla yerine getirebilecek, karmaşık sorunlarını tereddütsüz çözümleyebilecek, çelikten bir disipline ve "örgüt ruhuna" sahip olmalıdır. Yine Lenin'in öğrettiği gibi, parti, bir parti örgütleri toplamıdır; parti üyesi ise, parti örgütlerinden birinde fiilen çalışan kimsedir. Üçüncüsü, parti, proletaryanın sınıf örgütünün en yüksek biçimidir.: Proletaryanın tek örgütlenme biçimi parti değildir. Sendikalar, kültür ve eğitim örgütleri, parlamento grupları, partisiz kadın birlikleri, gençlik dernekleri vb. gibi bir dizi örgütlenmeye sahiptir. Ancak bütün bu örgütleri tek bir eylem doğrultusunda birleştiren, onlara bir program ve taktik çizgide yöneten tek bir sınıf örgütü olmalıdır. "Bu örgüt, proletaryanın partisidir." Dördüncüsü; proletaryanın partisi, proletarya iktidarının bir aletidir. Stalin, partinin [illegible] sayılan üstün niteliklerine rağmen onun bir son amaç olmadığını vurgular. Parti, proletarya diktatörlüğünün kurulması için ve kurulduktan sonra da bu diktatörlüğün sağlamlaştırılması, geliştirilmesi ve daha ileri mevzilere ulaştırılması yolunda bir araçtır.

Bütün bu görevleri yerine getirebilmek, herhangi bir başka örgütün yeteneği dışındadır. Proletarya partisi, bu yeteneği nereden alıyor? Elbette öncü sınıf muhtevasından. Proletarya partisi bir cephe örgütü değildir. Proletarya partisi içinde proletarya dışındaki hiç bir sınıfın unsurlarının bulunmadığı bir örgüttür. Ayrıca proletarya partisine denenmiş ihtilalci bir öğreti olan Marksizm-Leninizm yol gösterir. Başka hiç bir dünya görüşü, felsefi ya da ekonomik, sosyolojik vb. sistem proleter ihtilalinin teorisi ve taktiği değildir., sosyalizmin inşası için yol gösterici kılavuz olamaz ve komünizm davasının zaferi için imkana sahip değildir.

Böylece parti, gerçekten Lenin'in apaçık belirttiği gibi, en devrimci sınıf olan işçi sınıfının devrimci hareketi ile Marksizm-Leninizmin birleştirilmesidir.

Bugün dünya proletaryası, Lenin ve Stalin'in ölümsüz öğretilerine sımsıkı bağlı kalarak, modern revizyonizmin ve onun diğer sabık türlerinin yozlaştırıcı etkisine karşı mücadele ederken Leninist Parti öğretisine gözbebeği gibi sahip olmaktadır. Onun devrimin, proletarya diktatörlüğünün ve komünizm davasının bir aracı olmaktan çıkarıp burjuva-revizyonist düzenin savunucusu, bayağı revizyonist bir parti şeklinde yozlaştırma çabaları başta AEP olmak üzere dünyanın her yerinde kurulmuş bulunan ve kurulmakta olan Marksist-Leninist partiler tarafından göğüslenip parçalanıyor. Marksist-Leninist partiler, Bolşevik Partisinin şanlı yolunda kararlılıkla ilerliyorlar; çünkü devrim ve sosyalizm davasının zafere ulaşacağı ikinci bir yol yoktur.

BUGÜN ARNAVUTLUK EMEK PARTİSİ OLARAK TANIDIĞIMIZ ARNAVUTLUK KOMÜNİST PARTİSİ 8 KASIM 1941'DE KURULMUŞTUR. BUGÜN AEP 37 YAŞINDADIR. AEP'NİN 37 YILLIK TARİHİ EMPERYALİZME, YERLİ GERİCİLİĞE VE REVİZYONİZME KARŞI UZLAŞMAZ VE KARARLI BİR MÜCADELENİN TARİHİDİR

Marksizm – Leninizm ve Ekim Devriminin yolunda zaferlerle dolu şanlı bir tarih

Arnavutluk Emek Partisi 37 yaşında

Bugün Arnavutluk Emek Partisi olarak tanıdığımız Arnavutluk Komünist Partisi, 8 Kasım 1941'de kurulduğunda, Arnavutluk halkının faşizme ve gericiliğe karşı mücadele görevleriyle karşı karşıya bulunuyordu.

Bu bakımdan Arnavutluk Devriminin Tarihi, her türden engelin, bunlar ister ideolojik-siyasi bakımdan devrimin önüne dikilmiş olsunlar, ister günlük pratik mücadele içinde çıkmış olsunlar, Marksizm-Leninizme, devrim ve komünizm davasına sımsıkı sarılarak aşılabileceğini göstermiştir.

Başlangıçta Parti, siyasi önderlik tecrübesinden yoksun, üyeleri ise derin ve geniş teorik hazırlıktan mahrum bir durumdaydı. Savaşmaya ve yenmeye cesaret etmek, kurtuluşu ve özgürlüğü eksiksiz istemek ve bunun yolunu aramak konusunda Arnavutluk işçi sınıfı ve emekçi halkı çelikten bir iradeyi temsil eden Parti Merkez Komitesine ve onun önderi Enver Hoca yoldaşa tam bir güven duydu. Parti ve Enver Hoca da Arnavutluk halkına sarsılmaz bir güven ve inançla bağlıydı. Böylece, hiç bir gerici önyargıya, çekingenliğe ve tereddüte düşmeden savaşan halkı örgütlemek, bilinçlendirmek ve seferber etmek için mücadeleye atılındı. Parti, önce kadroları hazırlama, teorik olarak kendini sağlamlaştırma ve ancak ondan sonra çalışmaya ve savaşmaya başlama hatasını işlemedi. Bütün bunlar, mücadele süreci içinde ülkede yaratılmış bulunan devrimci duruma, halkın yüce yurtseverliğine, Arnavutluk komünistlerinin Marksizm-Leninizme ve komünizm davasına olan bağlılığına dayanarak sağlandı.

1941 VE 1942 YILLARI :

Partinin kuruluşundan hemen sonra, Geçici Merkez Komitesi, bütün Arnavutluk halkına bir mücadele çağrısı yayınladı. Halkın güçlerinin birleştirilmesini ve Anti-faşist Milli Kurtuluş Savaşının hizmetine verilmesini istedi. Bu temelde AKP, yazılı ve sözlü geniş bir militan ajitasyon-propaganda faaliyetine girişti. İşçilere, köylülere, askerlere, kadınlara ve gençliğe hitap eden sayısız bildiri, broşür ve çağrı yayınladı.

1941 yılı Aralık ayında ve 1942 yılı başlarında hemen bütün şehirlerde kurulmuş bulunan gerilla birimleri doğrudan doğruya Parti komiteleri rehberliğinde eylemlerine başladılar. Gerilla birimleri, beş ila on kişiden meydana geliyordu. Genellikle komünistler, genç komünistler ve sempatizanların oluşturduğu bu birimlerin üyeleri, çoğunlukla "illegal" olmayan kişilerdir.

1942 başlarında, Tiran, Korça, Vlora, İşkodra, Cirokastra ve diğer şehirlerde, birçok faşist subay, casus ve hain cezalandırıldı. Silah depolarına ve diğer askeri hedeflere saldırılar düzenlendi. Birçoğu, halkın silah ihtiyacını karşılamak üzere ele geçirildi, diğer birçoğu havaya uçuruldu. Gerillalar sürekli olarak Partinin şu ilkesini göz önünde bulundurdular: "SİLAHLARIMIZ DÜŞMANIN DEPOSUNDADIR".

Bununla birlikte gerillalar, sadece askeri eylemlerle yetinmiyorlardı. Esas olarak halkın siyasi bilincinin yükseltilmesi ve Milli Kurtuluş Savaşı yolunda örgütlenmesi için de büyük katkılarda bulundular.

1942 yılı başlarında gerilla birimlerine kıyasla daha güçlü ve daha geniş çaplı bir faaliyet yürütecek olan Partizan Çeteleri, köylük bölgelerdeki üsler esas alınarak kurulmaya başladı. Bunlar, aynı zamanda Arnavutluk Halk Cumhuriyetinin temel taşlarından biri olan Ulusal Kurtuluş Ordusunun da tohumlarıydı.

1943 yılı Mart ayında AKP, I. Ülke Konferansı düzenli Milli Kurtuluş Ordusunun kurulması kararını aldı. 10 Temmuz 1943 yılında Milli Kurtuluş Ordusu Genel Kurmayı kuruldu.

AKP VE HALK CEPHESİ :

Parti ve Ordu, devrimin diğer bir güçlü silahı olan Halk Cephesi ile destekleniyordu.

Daha Partinin kurulmasını izleyen ilk aylar içinde yapılan geniş siyasi faaliyetle, Arnavutluk halkının birliği için temeller atılmış bulunuyordu.

16 Eylül 1942'de Peza'da Parti önderliğinde Arnavutluk Milli Kurtuluş Konferansı toplandı. Burada komünistlerin yanı sıra farklı siyasi eğilimlere sahip ulusal güçler de vardı. Bunlardan bir kısmı, milli kurtuluş çizgisini destekleme bakımından AKP'ye yakındı. Diğer bir kısmı ise halkın anti-faşist bir ulusal cephede birleştirilmesini desteklemekle birlikte esas olarak gerici bekle-gör politikasından yanaydılar.

Parti doğru bir siyasi çizgi izleyerek özgürlük ve bağımsızlık isteyen ulusal güçlerle birleşmeyi başardı. İşgalci faşistlerin ve onların uşaklığını yapan hainlerin Arnavutluk halkını bölmek çabalarını boşa çıkardı.

Peza Konferansının yaptığı, değişik sınıfları temsil eden çeşitli siyasi partileri bir ittifakta toplamak değildi. Bundan farklı olarak o, geniş halk kitlelerinin gönüllü birliğini sağlamıştır. Bu birliğin sağlanması için en büyük çabayı gösteren AKP, Milli Kurtuluş Savaşının dolaysız ve tek önderiydi. Cephenin temelini işçi-köylü ittifakı oluşturuyordu.

Arnavutluk halkının Parti önderliğinde gelişen devrimci mücadelesi, feodal toprak ağalarını, gerici burjuvaziyi, aşiret reislerini sahte bir 'milli cephe' etrafında birleşmeye zorladı. Buna "Balli Kombetar" adı verildi. AKP, bu sahte milli cepheye karşı sabırlı ve ilkeli bir mücadele yürüterek, onların maskesini indirdi, ve faşist işbirlikçisi yüzlerini açığa çıkararak, halktan tecrit etti. Onların saflarında bulunan aldatılmış unsurları kendi saflarına kazandı.

AEP, bize, sınıf mücadelesinin çeşitli biçimlerinde sapmadan ilerlememiz için, sağlam kıstaslar veriyor. Bu kıstasları cesaret ve güven verici bir tarzda hayata uygulayarak bize örnek oluyor.

Bugünü, kısa günlük çıkarları kurtarmak uğruna, yarını, büyük ve kızıl geleceği gölgelememek; parçanın çıkarları uğruna bütüne zarar vermemek; enternasyonalist dayanışmayı, Marksist-Leninist devrimci proleter hareketi zaafa uğratmadan ulusal çıkarları koruyabilmek; Marksist-Leninist bir parti olarak, sınıf mücadelesinin en ön barikatlarında, ateş hattında savaşmak ve hücumda en önde, geri çekilmede en arkada bulunmak gibi, yalnızca yüce komünizm davasının genel çıkarlarını düşünen Leninist-Stalinist bir partinin sahip olabileceği üstün proleter nitelikleri biz, AEP'ten öğreniyoruz.

ZAFERLE NOKTALANAN ŞANLI BİR MÜCADELE

İtalyan işgalcileri altedildikten sonra, ülke Nazi Alman ordularının istilasıyla karşılaştı. Hitlerciler, Arnavutluk'un İtalyan işgalinden kurtulduğuna göre, şimdi bağımsız ve milli bir devlet kurabileceğini ve kendilerini komünistlerin ezilmesi için gerekli yardımı yapacaklarını söyleyerek, demagojik bir taktikle halkın gözünü boyamayı denediler. Ancak Arnavutluk halkı, Komünist Partisinin önderliğine inanmıştı ve uyanıklığını koruyordu. Yeni istilacılara karşı mücadele, aralıksız ve en kızgın şekliyle sürdürüldü. O zaman Naziler, yüzlerindeki, maskeleri attılar ve öldürülen her Nazi askerine, sabotaj ve saldırılara karşı 10 ila 30 Arnavutun öldürüleceğini ilan ettiler. Bu azgın laflar Arnavutluk komünistlerini ve halkı geriletemedi. Aksine mücadelesini şiddetlendirdi.

1943 yılının sonbaharında Milli Kurtuluş Ordusu, bütün ülkede Hitlerci ve gerici kuvvetlere karşı şiddetli bir saldırıya geçti.

18 Ekim 1943'te Arnavutluk Milli Kurtuluş Ordusu topçusu, Alman Komutanlığı eliyle toplanan işbirlikçi Meclisi top ateşine tuttu.

İşgalci Nazilere karşı verilen mücadele, hainlere karşı da verilmeliydi. AKP, bu ikisini ayırmadı. Cesur ve fedakar Arnavutluk halkı, özgürlüğünü ve bağımsızlığını yerli hainleri de ezerek elde edebileceğini kavramıştı. AKP, sorunu iktidar sorunu olarak ele aldı. Zogo rejiminin yeniden kurulması ya da yurt dışında hainlerden kurulu bir sürgün hükümeti asla kabul edilemezdi. Savaş boyunca gericilerin egemenliğinin sağlanması için onlara yardım eden İngiliz emperyalistleri, şimdi bir sürgünde Arnavutluk Krallıyet Hükümeti kurulması için eski kral, hain Zogo ile görüşmeler yapıyordu. Bütün gerici girişimleri boşa çıkarmak üzere, AKP önderliğinde bir Anti-faşist Milli Kurtuluş Kongresinin toplanması önerildi. AKP Merkez Komitesinin bu önerisi Nisan 1944'te Milli Kurtuluş Genel Kongresi Başkanlık Divanında tartışılarak kabul edildi.

24-28 Mayıs 1944'te kurtarılmış Permet kentinde, Birinci Anti faşist Milli Kurtuluş Kongresi toplandı. Permet'te seçilen Anti-faşist Konseyi bir geçici demokratik halk hükümetinin yetkilerine sahip bir komite kurmakla görevlendirildi. Anti-faşist Komite, Arnavutluk'un ilk demokratik halk hükümetiydi. Enver Hoca yoldaş, komitenin başkanı seçildi.

AKP'nin Milli Kurtuluş Savaşının ateşi içinde eski halk düşmanı iktidarı yıkma, demokratik halk iktidarını kurma çabaları zaferle sonuçlandı.

AEP : REVİZYONİZME KARŞI UZLAŞMAZ BİR MÜCADELENİN SİMGESİ

Bütün tarihini incelediğimizde görürüz ki, AEP için dünyada halkların kurtuluş mücadelelerine, devrim ve sosyalizmin inşasına ve komünizm davasına en küçük bir şekilde ters düşecek hiç bir bencil çıkar hesabı, oportünist bir manevra, teslimiyet ya da yalpalama sözkonusu olmamıştır.

AEP, gerek ilk kuruluş yıllarında, Troçkizm, reformizm, ya da teslimiyetçilik şeklinde ortaya çıkan sapmalarla ; gerek savaş sırasında uzlaşma ve yozlaşma eğilimleriyle; gerekse zaferden sonra önce Titocu ihanet, sonra Sovyet modern revizyonizmi ve onun çöplüğünde beslenen "Avrupa Komünizmi" ile ve son olarak da bayağı ve iki yüzlü Çin revizyonizmi ile dişe diş bir mücadele yürütürken, aynı zamanda ekonomik ve siyasi ablukalara, şantaj ve tehditlere karşı da mücadele etmek zorunda kaldı.

Diğer birçok sözde "komünist" ve "işçi" partisi, utanç verici bir alçalmayla revizyonistlerin kanatları altındaki sıcak yerlerini korumak için Marksizm-Leninizme saldırmaktan, devrim ve sosyalizmin yüce davasına ihanet etmekten geri durmazlarken, AEP ve Onun önderi Enver Hoca yoldaş, bütün güçlüklere, tecrit çabalarına ve aç bırakma girişimlerine rağmen, komünizm davasını satmamış, kızıl bayrağı çamura bulamamıştır.

BİZ AEP'NİN 37 YILLIK MÜCADELESİ SIRASINDA MARKSİZM-LENİNİZMİ YARATICI BİR ŞEKİLDE UYGULAMASINDAN VE GELİŞTİRMESİNDEN ÖĞRENİYORUZ. AEP, BİZE, SINIF MÜCADELESİNİN ÇEŞİTLİ BİÇİMLERİNDEN SAPMADAN İLERLEMEMİZ İÇİN SAĞLAM KISTASLAR VERİYOR. BU KISTASLARI CESARET VE GÜVEN VERİCİ BİR TARZDA HAYATA UYGULAYARAK BİZE GÜVEN VERİYOR.

Yükselen yeni dünyanın simgesi : Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti

Çürüyen ve yok olan eski kapitalist dünya ve dünya halkları, geleceğin ışıklı günlerinin bir örneğini bugün Arnavutluk'taki canlı ve güçlü sosyalizmde görüyor.

Arnavutluk 29 Kasım 1944 yılında bugünkü adı AEP olan Arnavutluk Komünist Partisi önderliğinde muzaffer bir demokratik halk cumhuriyeti kurdu.

Geçen 34 yıllık süre içinde, üretim, kültür, siyaset ve ideoloji alanlarında halkın etkinliği, işçi sınıfı ve partisinin yol göstericiliğinde geliştirildi ve yaygınlaştırıldı. Burjuva ve revizyonist ülkeler sefil bir yozlaşmanın batağında debelenirken, Arnavutluk, şanlı proletarya diktatörlüğü altında refahın ve mutluluğun büyük ülkesi haline geldi.

Uluslararası burjuvazi ve revizyonist gericilik, proletaryanın bu parlayan güneşini karartabilmek için, hem siyasi ve ideolojik planda, hem de ekonomik alanda azgın bir abluka uyguluyor. Arnavutluk, her dürüst insanın hayranlığını kazanan bir inanç ve güven duygusuyla, komünizm davasına sımsıkı sarılmayı bir an bile elden bırakmadan, azgın gerici kuşatmayı ancak böylece kökünden parçalayacağının bilinciyle sosyalizmi geliştirmek ve güçlendirmek, enternasyonal dayanışmayı geliştirmek ve güçlendirmek yolunda azimle ilerliyor.

ARNAVUTLUK'TA DEMOKRASİ, GERÇEK DEMOKRASİDİR.

Arnavutluk, sosyalist ekonomi, sosyalist üretim ilişkileriyle proleter devlet arasındaki uyumun ülkesidir. Enver Hoca yoldaşın açıkça belirttiği gibi, Arnavutluk demokrasisinin sağlıklı ve gerçek bir demokrasi olmasının temeli budur. Ve burada demokrasi, tek gerçek demokrasi olan proleter demokrasisidir.

Sosyalist Arnavutluk'ta, bütün devlet iktidarı, emekçi halktan doğar ve ona aittir. İşçi sınıfı, kooperatifleşmiş köylülük, ülkeyi yönetmek anayasal hakkını sadece temsili organlarda değil, doğrudan doğruya da kullanmaktadır. Halk Konseylerinin en alt kademelerinden, proletarya diktatörlüğünün en yüksek organlarına kadar işçi sınıfının denetimi sözkonusudur ve bütün faaliyetleri hakkında hesap vermek durumundadır.

İşçi sınıfının önder rolü, ve eylemde sosyalist demokrasinin canlı ve somut bir ifadesi, işçi denetimidir. İşçi-köylü denetimi, gerçek proleter demokrasinin ayrılmaz bir parçasıdır. Denetim mekanizmasında yer alanlar, üretim merkezlerinde çalışan işçilerden ve kooperatifleşmiş köylülük arasındaki insiyatif sahibi unsurlardan seçilir. Bu organlara seçilmek için, Parti üyesi olmak şart değildir. Bu kurulların faaliyetini kimse kısıtlayamaz. Onlar çalışmalarından edindikleri izlenimleri büyük kitle toplantılarında açıklarlar. İşçi-köylü denetimine devletin en alt kademelerinden, en üst organına kadar herkes tabidir. İşçi-köylü denetimi, devlet kadrolarının bürokratlaşmasını önlemek ve halka doğrudan hizmet etmesini sağlamak için güçlü bir silahtır.

Halkın bütün fertlerinin yasa önünde gerçekten eşit olduğu tek ülke Arnavutluk'tur.

Arnavutluk'ta birçok milli azınlık bulunmaktadır. Onlar her türlü hakka sahip olarak tam bir özgürlük ve eşitlik içinde yaşamaktadır. Üzerlerinde hiç bir milliyetçi baskı sözkonusu değildir.

SOSYALİST ARNAVUTLUK'TA BİLMSEL VE TEKNİK DEVRİM

Siyasal alanda sosyalist demokrasi yerleştirildiği gibi, ekonomik alanda da halkın refah düzeyi yükseltilmekte ve sosyalist inşanın daha da gelişmesi için bilimsel-teknik devrim bir araç olarak kullanılmaktadır.

Bu otuz dört yıllık süre, bunu çok iyi bir şekilde göstermektedir.

Bilimsel-teknik devrim, sosyalist toplumda, Arnavutluk'ta halka hizmet etmektedir. Yani halkın her türlü ihtiyacına cevap vermek üzere geliştirilmektedir. Arnavutluk'ta üretim ve milli gelirin artışı, nüfusun artışından üç kat daha hızlıdır. Sosyal üretimin bu kadar hızla yükselmesi, toplumun ihtiyaçlarının gittikçe daha iyi bir şekilde karşılandığının ve sosyalizmin tam inşası için devamlı ilerlediğinin bir göstergesidir.

Arnavutluk'ta resmi verilere göre, 1971-75 yılları arasında, kişi başına gerçek gelir, 1966-71 yıllarına oranla, şehirde % 8,7; köyde ise, % 20,5 artmıştır. 1980 yılında ise, 1975 yılına oranla kişi başına gelirin % 11,4 daha yüksek olacağı belirtiliyor.

Dünyada vergiyi kaldıran ilk ülke Arnavutluk olmuştur. Gıda ve sanayi maddelerinin fiyatlarının hiç artmadığı ve aksine planlı bir şekilde devamlı düşüş kaydettiği, işçilerin ve kooperatifçi köylülüğün ücretlerinin sistemli bir şekilde yükseldiği tek ülke Arnavutluk'tur. Arnavutluk'ta en düşük ücretle, en yüksek ücret arasındaki oran, 1/2'dir. Bu oranın bu kadar düşük olduğu bir başka ülke yoktur. Sosyalist inşa süreci içinde ilerlendikçe, bu oran daha da düşecek, kafa ile kol emeği arasındaki farklılık, sona erecektir.

Bilimsel-teknik devrim, Arnavutluk'ta sosyalizmin temel ekonomik kanunlarına uygun olarak yürütülmektedir. Sosyalist toplumda bilimsel-teknik devrim, halkın refahının yükseltilmesine hizmet etmektedir. Kapitalist ve revizyonist sistemde yürütülen şekliyle tekniğin ve bilimin ilerlemesi, işçilerin ve diğer emekçi kitlelerin sömürülmesinin ve tekelci burjuvazinin azami kârlarının yükseltilmesi için bir araçtır. Tekniğin ilerlemesi, kapitalizmde, insanları robotlaştırmakta ve onları birer makina haline getirmektedir. Kapitalizmde işçi, işe yabancılaşmaktadır. Bir yandan da tekniğin ilerlemesiyle kapitalist ve revizyonist ülkelerde kırla-şehir arasındaki farklılık, daha da artmakta, işsizlik devasa boyutlara ulaşmakta, ve köylülüğün yoksulluğu artmaktadır.

Marksist-Leninist bir partinin önderliğinde yürütülen bu devrim, sosyalist toplumda sanayinin gelişmesini hızlandırmakta, kır ile şehir, kafa ile kol emeği arasındaki farklılığın ortadan kaldırılmasına hizmet etmektedir.

AEP'nin bütün siyasi ve ideolojik başarıları ve Marksizm-Leninizme katkıları bir yana, bugün Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin tek başına varlığı bile, Marksizm-Leninizmin yüce bir başarısı ve onun doğruluğunun kesin bir kanıtıdır.

Ekim Devriminin getirdikleri revizyonistlerin iktidarı gaspetmesiyle birlikte ortadan kaldırılmıştır

Bugünkü Sovyetler Birliği kapitalist ve sosyal-emperyalist bir ülkedir

1953'te proletaryanın büyük öğretmenlerinden dahi ihtilalci Stalin'in ölümünden sonra, o güne kadar kendilerini gizlemeyi başarmış olan yozlaşmış,aristokrat ve burjuva unsurlar şanlı Sovyetler Birliği'nde parti ve devlet yönetimini ele geçirmeyi başardılar. 1956 yılında yapılan SBKP 20. Kongresiyle, karşı-devrimci bir dizi "tez" ve hedef kabul ederek proletaryanın dünya yüzündeki bu ilk muzaffer ülkesini kapitalist ve sosyal-emperyalist bir yozlaşma sürecine soktular.

Günümüzde Sovyetler Birliği, uzun yıllardan, -50'lerin başından- beri Lenin ve Stalin'in dönemlerinde olduğu gibi, sosyalizmin anayurdu, sosyalist bir ülke değildir; sosyal-emperyalist bir ülkedir. Şimdi Sovyetler Birliği'nde proletaryanın değil, burjuvazinin iktidarı vardır. Proletarya, kapitalist ülkelerdeki sınıf kardeşleri gibi, ezilmekte ve sömürülmektedir. Ekonomide kapitalizmin kanunları yürürlüktedir. İçte ve dışta siyaset, tekelci burjuvazinin siyasetidir. İçte, emekçi kitlelerin azami sömürülmesi ve Rus olmayan milliyetler üzerindeki şoven baskı; dışta, ezilen millet ve halkların soyulmasına, baskı ve zulüm altında tutulmasına katılma ve başta ABD emperyalizmi olmak üzere diğer emperyalistlerle dünya pazarlarının paylaşım ve hegemonya mücadelesi alanında rekabet, devrim ve kurtuluş mücadelelerinin bastırılmasında işbirliği ile birleşmektedir. Bütün bunlar, Marksizm-Leninizmin revize edilmesi, değiştirilmesi ve inkar edilmesiyle atbaşı gitmektedir.

Kısacası, bugün Sovyetler Birliğinde her alanda -ideolojik ekonomik ve politik- bir geri dönüş gerçekleştirilmiştir. Proletaryanın olan ne varsa ortadan kaldırılmıştır. Proletarya ve halkların yararına ne varsa terkedilmiştir.

SOVYETLER BİRLİĞİ, KAPİTALİST ÜLKEDİR.

Sovyetler Birliğinde iktidarda olan sınıf yeni tip bürokrat-tekelci burjuvazidir. İşçi sınıfı ve emekçi halk tarafından yaratılan artık-değere bürokrat-tekelci burjuvalar tarafından elkonulmaktadır. Devlet ve Parti yöneticileri, özel villalarda oturmakta , özel otomobiller kullanmakta, özel mağazalardan alışveriş etmekte, lüks dinlenme yerlerinde gönül eğlenmektedirler. Üst kademelerdeki bir devlet ve parti yöneticisi, sıradan bir proleterin aldığı aylık ücretin, yani asgari ücretin 25-30 katı maaş almaktadır. Yani proletarya sefalet için de yaşamını sürdürmeye çalışırken, parti ve devlet yöneticileri günü gün etmektedir. Bu, primler, rüşvet vb. ile bazen onbinlerce rubleyi bulan yüksek gelirlerle gerçekleştirilmektedir.

Bu, ücretler arasındaki farklılık, Sovyetler Birliğinde, kapitalizmin yeniden kurulduğunun bir göstergesidir. Sosyalist inşa süreci boyunca ücretler arasındaki farklılıklar sürekli düşmelidir. Bu düşüş, kitlelerin refah düzeyinin yükselmesinin ve sosyalist inşada ileri adımlar atmanın, komünizmin maddi temellerinin yaratılmasının göstergesidir. Eğer, ücretler arasındaki farklılıklar, giderek azalmıyor, artıyorsa, bu, emekçi kitlelerin refah düzeylerinin düşüklüğünün,bir azınlığın kitlelerin sefaleti pahasına lüks içinde yaşadığının göstergesidir. Komünizme kafa ile kol emeği arasındaki, tarım ile sanayi arasındaki çelişmelere son verilerek, emekçilerin sınırsız tatmini gerçekleştirilerek ulaşılır. Ama modern revizyonistler,bunun tam tersini yapıyor ve komünizme doğru ilerlediklerini söylüyorlar. Kafa emeği ile kol emeği, şehir ile köy arasındaki çelişki keskinleştirilerek, farklılık artırılarak komünizme ulaşılabilir mi? Emekçi kitlelerin sınırsız tatmini gerçekleştirilmeden, yani herkese yeteneğine göre şiarı yerine, herkese ihtiyacına göre şiarı geçirilmeden komünizme ulaşılabilir mi? Ücretler arasında farklılık 1/30 oranındayken ve bu oran sürekli yükselirken, herkese ihtiyacına göre şiarı hayata geçirilebilir mi? Ama şurası bir gerçektir ki, herkese ihtiyacına göre şiarı bir azınlık için (aynı kapitalist ülkelerde olduğu gibi) bürokrat-tekelci burjuvazi için gerçekleştirilmiştir; proletarya ve emekçi köylülük için değil...

Yine sosyalizmde üretimin artırılmasında esas olarak maddi teşviğin yerini manevi teşvik,sosyalist bilinçlenme almalıdır.Maddi teşviğin üretimin artışındaki rolü giderek azalmalıdır. Kruşçev-Brejnev kliğinin iktidarı gasbetmesiyle bu azalmamış, aksine artmıştır. Üretimi artırmanın tek yolu olarak maddi teşvik kullanılmıştır.

Maddi teşviğin azalmayıp,artması ve yaygınlaşması sosyalizmin inşa edilmediğini, kapitalizme geri dönüldüğünü göstermektedir.Aynı zamanda maddi teşvikler yoluyla proletaryanın içerisinden bir azınlık imtiyazlı tabaka, işçi aristokrasisi yaratılmıştır. Bu yolla da ücretler arasındaki farklılık artırılmaktadır. Bürokrat-tekelci burjuvazi, kırıntılarla besleyip yarattığı işçi aristokrasisi, bürokrat-tekelci burjuvazinin işçi sınıfı içine saldığı ajanıdır.

Kâr için üretim, kapitalist üretimdir

Sosyalizmde, üretimin esas amacı kâr değildir; emekçilerin refahı, ihtiyaçları ve refah düzeyinin sürekli yükseltilmesidir. Kapitalizmde ise, üretimin amacı kârdır. Tekelci kapitalizmde azami kârdır.

Sovyetler Birliğinde kapitalizmin restorasyonu ile üretimin ana amacı kâr haline getirilmiştir. Üretimde esas olan kârdır. Bu yüzden planlı üretime de son verilmiştir. İşletmelerde Yugoslav özyönetim sistemi benimsenmiştir. Buna göre her işletme bağımsızdır. Her işletme en kârlı çalışacak şekilde kendini ayarlar. Emekçilerin, toplumun neye ihtiyacı olup olmadığının göz önüne almaksızın istediği şekilde çalışır. Yani, ne kâr getiriyorsa, onu üretir. Aynı üretim dalındaki diğer işletmelerle rekabete girer. Bunun sonucu olarak üretimde anarşi ortaya çıkar. İşsizlik, pahalılık, ekonomik krizler bunu birbirini izler.

Kriz, kapitalizme özgü bir olgudur

Sosyalizmde, kapitalizmin krizlerine, işsizliğe, pahalılığa vb. raslanmaz. İşsizlik, pahalılık, ekonomik krizler kapitalizmin ürünüdür.

Sovyetler Birliğinde ekonomik krizler birbirini takip etmektedir. Tarım ile sanayi arasındaki çelişki giderek artmaktadır. Yıllardan beri süren bir tarım buhranı vardır. Sovyetler Birliği bu yüzden ABD'den ve diğer ülkelerden her yıl milyonlarca ton buğday almak zorunda kalmaktadır.Oysa, Kruşçev-Brejnev modern revizyonist kliğinin söylediklerine inanırsak, Sovyetler Birliği komünizme doğru ilerlemektedir. Komünizme doğru ilerlemenin bir kıstası da, sanayi ile tarım arasındaki çelişkiyi ortadan kaldırmak değil midir? Tarım kriz içinde ve sanayinin çok gerisindeyken mi, herkese ihtiyacına göre şiarı hayata geçirilip, komünizme ulaşılacaktır?

İşsizliği kapitalizm yaratır

Sosyalizm,işsizliğe son verir. Sosyalizmin ilkesi çalışmayan yemezdir. İşgücünü planlı olarak dağıtır, herkese iş temin eder ve toplumun bütün gücünü sosyalist inşaya seferber eder. Uzun zamandır, Sovyetler Birliğinde olan, emekçilerin, kapitalist ülkelerde olduğu gibi işsizlik adlı canavarın pençeleri altında olmasıdır. İşsizler ordusu sürekli olarak büyümektedir. Bürokrat-tekelci burjuvazi tarafından işçiler, işten atılmakla tehdit edilmektedir. Üretimi artırmada bir yandan maddi teşviği, diğer yandan işten atmayı, baskı ve şiddeti kullanmaktadırlar. Bürokrat-tekelci burjuvazi, kapitalist ülkelerdeki sınıf kardeşlerinden farklı değildir.

Kıtlığı ve pahalılığı yaratan kapitalizmdir.

Temel tüketim maddelerindeki kıtlık ve pahalılık da, Sovyetler Birliğinde sık raslanan bir olgudur. Emekçi kitlelerin alım gücü sürekli düşmektedir. Ücret artışları ve fiyatlardaki artış, kapitalist ülkelerde olandan farklı değildir. Ücret artışları fiyatlardaki artışın sürekli gerisinde kalmaktadır.

Kapitalist üretim ilişkileri

Modern revizyonistlerin iktidarı gasbetmesinden sonra üretim araçları üzerindeki halkın kollektif mülkiyeti tahrip edilmiştir. Sanayide, işletmelerde Yugoslav özyönetim sistemine geçilmiş, tarımda, makina ve traktör istasyonları dağıtılarak makina ve traktörler kooperatiflere devredilmiştir. Böylece proletarya diktatörlüğünün kurulmasıyla, üretim araçlarının (toprak dahil) alım-satımı yasaklanmıştı. Yani değer yasası üretim araçları için geçerli olmaktan çıkmıştı. Modern revizyonistler, halkın ortak mülkiyeti olan üretim araçlarını gasbederek, bürokrat-tekelci burjuvazinin mülkiyetine geçirdiler. Aynı zamanda da değer yasasını,yani değişimi (alım-satımı) bu alana da soktular.

Bütün bu olgular, sosyalist üretim ilişkileri yerine kapitalist üretim ilişkilerinin konulduğunu göstermektedir. Sovyetler

Sovyet proletaryası ve emekçi halkı yeni bir Ekim Devrimiyle, bürokrat tekelci burjuvaziyi alaşağı ederek, onu müttefikleriyle birlikte mezara gömecektir

Birliğinde kapitalizm yeniden inşa edilmiştir. Bu, tekelci kapitalizmdir.

Tekelci kapitalizm, emperyalizm demektir. Emperyalizm, sermaye ihracı demektir.

Sosyal-emperyalistler, yalnızca Sovyet proletaryasının ve emekçi halkının sömürülmesiyle yetinmemektedir. Sömürge ve yarı-sömürge ülkelere sermaye ihraç ederek, diğer emperyalistlerle birlikte dünyanın ezilen milletler ve halklarının yağmalanmasına,sömürülmesine katılmaktadır. Onlar, yalnızca sömürge ve yarı - sömürge ülkelere sermaye ihraç etmekle de yetinmemektedir. Kapitalist - emperyalist ülkelere de sermaye ihraç etmekte ve onların da Sovyetler Birliği'ne sermaye ihraç etmesine müsaade etmektedir. Batılı emperyalistlerin Sovyetlere ihraç ettikleri sermaye milyarlarca dolardır. Bu, Kruşçev-Brejnev kliğinin iktidarı gasbetmesiyle başlamıştır. Emperyalistler, Sovyetlere, Kruşçev-Brejnev kliğine kara gözleri için değil, kapitalizmin restorasyonunu çabuklaştırmak ve kâr etmek için sermaye ihraç etmişlerdir. Böylece Sovyet proletaryası ve emekçi halkı uluslararası sermayenin sömürüsüne de açılmıştır.

Sovyetler Birliği, diğer emperyalistlerle birlikte çok-uluslu şirketler oluşturmuşlar, ortak yatırımlar yapmış ve bankalar kurmuşlardır.

Kapitalizmin yeniden kurulması sonucunda oluşan mali sermaye, her alanda kendini göstermiştir . Diğer mali sermaye grupları, ulusal ve uluslararası alanda nasıl davranıyorlarsa, Sovyet mali sermayesi de öyle davranmaktadır.Sovyetler Birliği ile ABD, Almanya, Japonya vb. arasında farklılık yoktur. Onlar emperyalist,Sovyetler Birliği sosyal-emperyalisttir. Yani sözde sosyalist, gerçekte em

SOVYETLER BİRLİGİ, SOSYAL-EMPERYALİST BİR ÜLKEDİR

Sovyetler Birliğinde modern revizyonistler iktidarı gasbettikten sonra, yalnızca Sovyetler Birliğinde kapitalizmi yeniden kurmakla yetinmediler.Moğolistan, Bulgaristan, Macaristan, Polonya, Çekoslovakya, Doğu Almanya gibi halk demokrasisi ülkelerinde,kuklaları revizyonistleri parti ve devlet yönetimine getirerek, oralarda da kapitalizmi yeniden kurdular ve bu ülkeleri sömürgeleri haline getirdiler.

Modern revizyonistler geliştirdikleri "sınırlı egemenlik" ve "uluslararası proletarya diktatörlüğü" tezleriyle, bu ülkeler halklarının egemenliklerini ortadan kaldırdılar. Batılı emperyalistler gibi "uluslararası işbölümü" tezini ortaya atarak, bu ülkelerin ekonomilerini tahrip ederek, gelişmesini önleyip, kendilerine bağımlı hale getirdiler.

Bu ülkelerle Sovyet sosyal-emperyalizmi arasındaki ilişki,efendileriyle uşak arasındaki ilişkidir. Bu ülkelerin ekonomisi her bakımdan Sovyet ekonomisine bağlanmıştır ve ona hizmet etmektedir.

Böylece Sovyet sosyal-emperyalizmi Varşova Paktını, NATO gibi emperyalist bir ittifak örgütüne, COMECON'u AET gibi bir sömürü aracına döndürmüştür.

Sovyet sosyal-emperyalizmi bu kuruluşlar aracılığıyla, başında ABD bulunan diğer emperyalist bloğa karşı hegemonya mücadelesi vermektedir.

Sovyetler Birliği emperyalist bir güç olarak ortaya çıktıktan sonra işe halk demokrasili ülkelerle başladı. Ama bununla yetinmedi. Dünyanın her tarafına sızmaya, her şeye ve olaya burnunu sokmaya başladı. Sömürge ve yarı-sömürgelerin yeniden paylaşımı için başta ABD emperyalizmi olmak üzere şiddetli bir rekabete girdi. Pazarlar için, dünya hegemonyası için diğer emperyalistlerle mücadeleye atıldı.

Sovyet sosyal-emperyalizmi,pazarların ele geçirilmesinde rakipleriyle şiddetli bir mücadele yürütmektedir ve uzlaşmazdır. Ama emperyalizme yönelen milli kurtuluş mücadelelerine gelince, diğer emperyalistlerle işbirliği yaparak, ezilen milletler ve halkların milli ve sosyal kurtuluş mücadelelerini bastırmaya çalışmaktadır. Milli kurtuluş savaşlarına müdahale etmekte, kendi güdümüne almaya çalışmaktadır. Kendi güdümüne alamazsa, şiddetle bastırılmasına yardımcı olmaktadır.

Sovyet sosyal-emperyalizmi dünya hegemonyası için rakipleriyle hızlı bir silahlanma yarışına girmiştir. Bu amaçla ekonomisini askerileştirmiştir. ABD'den sonra ikinci büyük silah tüccarıdır.

Sovyet sosyal-emperyalizmi sömürge ve yarı-sömürge ülkelere sermaye ihraç ederek, silah satarak vb. etki alanları oluşturmaya kendine bağlı klikler yaratmaya ve bu klikleri dünyanın her tarafında darbeyle işbaşına getirmeye çalışmaktadır.

ABD emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi, dünya proletaryasının, ezilen milletler ve halkların en azgın düşmanıdır.Proletarya ve halklar açısından biri diğerinden daha az saldırgan ve daha az tehlikeli değildir. İkisi de aynı derecede saldırgan ve tehlikelidir.

Ekim Devriminin getirdikleri, Kruşçev-Brejnev modern revizyonist kliğinin iktidarı gasbetmesiyle ortadan kaldırılmıştır. Ancak, Sovyetler Birliğinde ve diğer birçok eski halk cumhuriyetindeki geri dönüşler, dünya devrim sürecinde bir zikzaktan başka bir şey değildir. Sovyet proletaryası yeni bir Ekim Devrimiyle yükümlüdür. Sovyet proletaryası ve emekçi halkı bürokrat-tekilci burjuvaziyi alaşağı ederek, onu müttefikleriyle birlikte mezara gömecektir. Sovyet proletaryası buna muktedirdir.

YAŞASIN EKİM DEVRİMİ !
YAŞASIN SOSYALİZM !
KAHROLSUN SOSYAL-EMPERYALİZM!

Yanda bugünkü Sovyetler Birliği'nde ahlâki çürümenin bir göstergesi "Hippi Gençlik"

Altta 1920'lerde komünist toplumu yaratmak için duyguların en güzeliyle komünist eylemin en önünde Lenin ve yoldaşları. Bu Subbotnik (Kızıl Pazar)'da bütün işçi sınıfı komünist toplumu yaratmak için çalışıyor.

Sovyetlerde kapitalizmin bir göstergesi: Kuyruklar

Sovyet kapitalizminin dış politikası: Emperyalist işgal ve halkları köleleştirme...

Çarlık Rusyası gibi bir "Milletler Hapisanesi"

Lenin ve Stalin'in önderliği altında devrimi başarıyla taçlandıran Sovyet proletaryası bir "milletler hapishanesi" durumunda bulunan Çarlık Rusyası'nı kötülükleriyle birlikte yok etti. Tüm milletlere her türlü eşitlik, egemenlik, ayrılma ve ayrı devlet kurma hakkı da dahil kendi kaderini tayin hakkı, her çeşit ayrıcalık ve milli azınlıkların özgürce gelişimi şartlarını yaratmış ve ilke olarak ortaya koymuştur.

Sosyalizmin merkezi ve kalesi olan Sovyet Rusya'daki bu durum, Stalin'in yaşamı boyunca dünyanın bütün sömürücülerinin nefreti ve düşmanlığına rağmen varlığını başarıyla sürdürdü. Milletlerin kültür, dil, ekonomik vb. gelişimi Sovyet iktidarı altında güçlü ve sarsılmaz bir gelişme gösterdi. Sömürücü zalimlerin yönetimindeki milli baskının en güçlü devleti olan feodal-emperyalist Rusya, proletaryanın hakimiyeti altında tüm insanların ve milletlerin özgürce geliştikleri güçlü bir sosyalist ülke haline geldi.

Stalin'in ölümüyle bu yüce gelişmenin önüne engeller çıkarıldı. Milletlerin ve halkların özgür sosyalist anayurdu yeniden "milletler hapishanesine"dönüştü.

BÜYÜK RUS ŞOVENİZMİ: SOVYET REVİZYONİZMİNİN HAKİM İDEOLOJİSİ

Kruşçev revizyonizminin başa gelişiyle Marksizm-Leninizmin bütün sorunlarında olduğu gibi, ulusal sorun hakkındaki Marksizm-Leninizmin temel öğretileri de ya tamamen çarpıtılmış ya da terkedilmiştir. Marksist-Leninist ulusal öğretinin yerine Marksizmin yaratıcı geliştirilmesi kisvesi altında Büyük-Rus şovenizmi hortlatılmış ve proleter enternasyonalizmi ayaklar altına alınmıştır. Büyük-Rus şovenizmi, yeni sosyal-emperyalist burjuvazinin de hakim ideolojisi olmuştur.

Bugün, sosyal - emperyalist bir ülke haline gelen Rusya, ülkedeki bütün milletleri baskı altında tutmak için [illegible] bir şekilde propaganda yapmaktadır. Bütün bu propagandanın muhtevası baştan sona anti-Marksist,şoven ve Büyük-Rus yanlısı bir ruhla doludur. Nitekim, bugünkü Sovyetler Birliğinde en çok propagandası yapılan şeylerden bazıları şunlardır: "Birleşmiş Sovyet halkı", "Birleşmiş Sovyet dili", "Birleşmiş Sovyet Kültürü" vb. gibi..

Bütün bu terimler tek bir amaca hizmet etmektedir. Bu da sosyal-emperyalist Rusya'nın bencil çıkarları ve büyük devlet şovenizmidir. Açıktır ki, sosyal-faşist ideologların propagandasını yaptıkları "Birleşmiş Sovyet halkı" adı altında yatan gerçek bu terimin Rus halkıyla aynı anlamda kullanılmasıdır.

Modern revizyonist ideologların "Birleşmiş Sovyet Dili"nden anladıkları ise, Büyük - Rus dilinin zorla hakimiyetinin sağlanmasıdır. Ve nitekim, Sovyetler Birliği'nde Rus dilinin yaygınlaşması için çeşitli milliyetlerin yaşadıkları bölgelerdeki okullarda derslerin Rus diliyle verilmesi mecburi hale getirilmekte ve Rus olmayan insanların kendi milli dillerinde öğrenim yapmaları ve kendi milli dillerini öğrenme hakkı gasbedilmektedir. Revizyonist çete, bununla da yetinmemekte,Rus olmayan milliyetlerin yaşadıkları bölgelerde, parti ve hükümet dairelerinde, kitle mitinglerinde ve resmi evraklarda Rus dilinin kullanılması için baskı yapmaktadır. Bütün bu gerici şoven uygulamalar sonucu, birçok milliyetin dil ve kültürü ciddi bir tahribe uğramış; bazıları ise zorla asimilasyon sonucu varlığını iyice yitirmektedir.

Sovyet modern revizyonistlerinin diller üzerindeki bu baskıları ve gerici politikaları Büyük-Rus şovenizminin tarihi mirasıdır. Eski Çarlarca uygulanan "mecburi resmi dil" sistemi ile, yeni sosyal-faşist çarların uygulamaları özünde aynıdır. Her iki zalim yönetimin de gerçekleştirmek istedikleri "mecburi resmi dil" sisteminin asıl [illegible] Rus dilinin tam hakimiyetini ve Büyük-Rus imparatorluğunu gerçekleştirme isteğidir. İşte revizyonistlerin, "Birleşmiş Sovyet Dili"nden bahsederken güttükleri amaç budur.

Modern revizyonist ideologların "Birleşmiş Sovyet Kültürü" terimi de kendi yayılmacı ve şoven gayelerine hizmet etmektedir. Onlara göre artık milli kültürler safhası çok geride kalmıştır; kültür ve sanat uluslararası bir niteliğe bürünmüştür. Revizyonistler tarafından koparılan bu yaygaranın özü, diğer halkların milli kültürlerinin tasfiyesini hedeflemekte ve Rus kültürünün büyük önemi ve herkes tarafından benimsenmesi hedefi güdülmektedir.

Milletlerin milli kültür ve dili meselesinde Sovyet modern revizyonistleri o kadar ileri gitmişlerdir ki, onlar kültür ve dili, bir milletin ayırt edici özelliği olmaktan dahi çıkartmaktan çekinmemişlerdir.Onlar bu konuda Lenin ve Stalin'in bütün öğretilerine tamamen yüz çevirmişlerdir.

Sovyet revizyonist kliği ülke içindeki milli baskı, zorla asimilasyon siyasetinin yanı sıra, diğer ülkelerin halklarının menfaatlerine karşı da azgın şoven ve yayılmacı bir siyaset izliyorlar. Ve bu gerici siyaseti haklı çıkarmak için de Sovyet revizyonistleri buna "teorik" kılıflar da hazırlıyorlar. Özellikle Brejnev revizyonisti tarafından icat edilen kötü ünlü "sınırlı egemenlik" teorisi bunların en önemlisidir.

Bu teoriye göre, onlar, diğer sözde sosyalist ülkelerin her birinde sosyalizmin inşası için çaba harcamaktadırlar. Şayet bu topluluğun herhangi bir üyesi tehlikeye düşerse, o zaman Sovyet revizyonistleri bu ülkeye "huzuru" getirmek için pasif kalamazlar! Tıpkı Çekoslovakya'da olduğu gibi. Onlar için "sosyalizmin menfaatleri - nin" savunulması en "yüce" bir görevdir!

Tamamen kendi yayılmacı ve şoven amaçlarını haklı çıkarmayı amaçlayan ve diğer halkları köleleştirme çabasını güden Sovyet revizyonistleri, bütün "teorik" saçmalıkları ile kimseyi aldatamazlar. "Sınırlı egemenlik" vb. gibi anti-Marksist ve büyük devlet şovenizminin ürünü teoriler ile sosyal-emperyalistlerin gerçek niyetleri açıktır. Onlar, halkların egemenlik, özgürlük ve milli kişiliklerini ve vazgeçilmez bir hak olan kendi kaderini tayin hakkını gasbetmeye çalışıyorlar.

Ve revizyonistler bütün bunları haklı çıkarmanın teorilerini yapıyorlar.

Milli baskı ve emperyalist köleliği haklı çıkarmaya çalışan bütün "teori"ler yenilgiye mahkûmdur.

Sovyetler Birliği'nin, çeşitli milliyetten halklar için hapishane haline getiren sosyal-faşist klik, Sovyet proletaryası, halklarının güçlü devrimci darbesi altında can verecektir.